

yada beni gören gerçekten görmüştür; çünkü şeytan benim suretime giremez" (Buhârî, "İlim", 38, "Edeb", 109, "Ta'bir", 10; Müslim "Rû'yâ", 4, 7) meâlindeki hadisinin şerhinden ibarettir. Kaynaklarda zikredilen bu eserin herhangi bir nüshasına henüz rastlanmamıştır. 7. Ravzû'l-insân fî tedâbiri'l-ebdân (Süleymaniye Ktp., Fâtih, nr. 3569). Tıpla ilgili hadislerin şerhine dairdir.

BİBLİYOGRAFYA:

Taşköprizâde, eş-Şekâ'îk, s. 416-417; Mecdî, Şekâik Tercümesi, s. 415; Kâmûsü'l-â'lâm, IV, 3161; Sicill-i Osmânî, II, 314; Osmanlı Müellifleri, I, 355-357; Brockelmann, GAL Suppl., II, 639; Hediyyetü'l-Ârifin, I, 346; Kehhâle, Mu'cemü'l-mü'ellifin, IV, 101; Bilmen, Tefsir Tarihî, II, 642-643; Sadık Cihan, "Hayreddin Hızır b. Mahmud b. Ömer el- 'Atûfî «Kastamonî» ve Hadis Eserleri", İİFD, III (1979), s. 65-72; TDEA, I, 228.

İSMAİL L. ÇAKAN

ATVÂR-ı DİL

(اطوار دل)

Tasavvufta kalbin sadr, kalb, şegaf, fuâd, habbetü'l-kalb, süveydâ ve mühcetü'l-kalben ibaret yedi tavrı (bk. KALB).

ATVÂR-ı SEB'Â

(الاطوار السبعة)

Nefsin emmâre, levvâme, mülhime, mutmainne, râziye, marziyye ve kâmile den ibaret yedi tavrını ifade eden bir tasavvuf terimi (bk. LETÂİF-i HAMSE; NEFİS).

AV

İlk insanların yiyecek et ve yiyecek post ihtiyaçlarını sağlamak için başlattıkları av, medeniyetin gelişmesine paralel olarak bir geçim vasıtası olmaktan çıkmış, bir spor ve eğlence halini alıp özellikle süreklilikte Eskiçağ ve Ortaçağ hükümdarlarının askerî tâlim yerine uyguladıkları bir sportif oyun durumuna gelmiştir. Kişilerin tek başlarına veya gruplar halinde yaptıkları av bugün bütün medenî dünyada bir spor olarak kabul edilmekte, ancak hayvanların neslini tüketmek ve millî servetleri heba etmek gibi sebeplerle bazı kısıtlamalara tâbi tutulup özellikle hayvanların üreme mevsimlerinde yasaklanmaktadır. Balık, sünger, inci gibi deniz ürünle-

ri avcılığı ise amatör zevklerin ötesinde profesyonel bir geçim yolu olarak kalmıştır. Kara avcılığı yalnız spor ve eğlence haline dönüşmüş olmakla birlikte XX. yüzyılın başlarına kadar kırsal alanda yaşayanlarla göçebelerin önemli bir gelir kaynağını oluşturmuştur. Bugün de bazı Afrika, Avustralya ve Güney Amerika kabileleri geçimlerini yine avcılıktan temin etmektedirler. Avcılık bir spor olarak kabul edilmekle beraber birçok toplumda, özellikle can almayı ve can yakmayı câiz görmeyen müslümanlar arasında insanî açılardan tartışma konusu olmuştur. İslâm dini avcılığa izin vermiş, fakat daima ihtiyaç durumunu göz önünde tutarak zevk için cana kıymaya engel olmak istemiştir.

Tasvirî Sanatta Av. Tasvirî sanatta sahne özelliği gösteren ilk resimler Paleolitik devir mağara duvarlarında bulunan av kompozisyonlarıdır. Aynı şekilde mağara duvarlarında görülen, sahne teşkil etmemiş ilk münferit resimlerle mağara zeminlerinde bulunan taş veya kemikten yapılmış ilk heykeller de yabanî öküzü, yabanî at ve geyik gibi yine avla ilgili hayvan figürlerinden ibarettir. Bu durum, ilk insanların temel ihtiyaç maddelerini oluşturan et ve postu temin etmek için verdikleri savaş, hayatlarının resmedilmeye değer en önemli hadisesi olarak gördüklerini ortaya koymaktadır. Daha çok Büyük Sahra'da ve İspanya ile Fransa'nın günümüzden 10.000-40.000 yıl öncesine giden Magdalenyen çağ mağaralarında rastlanan resimlerde, çıplak insanlar ellerindeki ok ve yaylarla geyik sürüsü gibi hayvan kümelere saldırırken gösterilmişler ve özellikle insanlar, çok daha yakın çağlara ait donuk insan figürleriyle mukayese edilemeyecek derecede hareketli resmedilmişlerdir (Parrot, s. XII; Mutlu, rs. 17-19). Anadolu ve bütün Ön Asya'nın en eski av sahneleri ise Neolitik devre (m.ö. VII-V. binyıllar) ait Çatalhöyük Mâbedi'nin duvarlarında görülmektedir (Mellaart, lv.

54-57, 61-64). Bunlar yine ellerindeki ok ve yaylarla geyik sürüsüne saldırmış insanları gösteren son derece hareketli resimlerdir; ayrıca avdan sonraki şölen veya dinî tören de canlandırılmıştır. Arkeoloji âleminde dünyanın en eski büyük boy kabartması olarak bilinen Uruk'ta bulunmuş milâttan önce III. binyılın başlarına ait bir granit stel de yine dünyanın ilk resimleri gibi bir av sahnesi sergilemektedir ("Aslan avcılar"; Parrot, rs. 92; Lloyd, rs. 17). Sahnenin figürleri, biri mızrakla diğeri ok-yayla aslan avlayan iki kişidir. II. binyıldan itibaren ise bütün Ön Asya'da en çok itibar edilen tasvirî sanat motifleri avcılık üstüne olmuş, özellikle Mısır, Hitit ve Asur krallarıyla aristokratları savaş arabaları üzerinde aslan avlarken resmedilmişlerdir.

Köpeğin Neolitik devrin başından beri evcilleştirilmiş olmasına rağmen ilk av sahnelerinde tasvirine rastlanmamaktadır. Bu duruma bakarak köpeğin av sırasında işe yarayacak derecede terbiye edilmesinin çok daha sonraki yıllarda gerçekleştirildiğini tahmin etmek mümkündür. İran'da ve Mezopotamya'da ele geçirilmiş IV. binyıla ait boyalı seramik ve mühür baskıları üzerinde tek başlarına veya koyun ve keçilerle beraber bulunan köpek figürlerine rastlanmakta ise de (Lloyd, s. 25; Goff, rs. 522-532) av sahnesinde yer almadıkları için bunların av köpeği olup olmadıkları anlaşılamamaktadır. Köpeğin yardımcı av hayvanı olarak kullanılması ancak milâttan önce I. binyıl Asur kabartmaları ile belgelenilebilmektedir. Eskiçağ'ın en başarılı resmedilmiş av sahneleri kabul edilen fevkalâde gerçekçi bir yabanî at sürüsünün oklarla avlanması kabartmasında, boyunları tasmalı iri kurt köpeklerinin atlara saldırdıkları görülmektedir.

Şahin cinsi yırtıcı kuşların yardımcı av hayvanı olarak kullanılmalarının ise sandığından çok daha eskilere gitmesi gerekir (krş. Ögel, s. 209). Mısır sanatının en eski tasvirî eserlerinden biri ola-

Asurlular'a ait
yabanî
at avı
kabartması
(Lloyd,
rs. 169)

De Arte venandi cum avibus adlı kitaptan şahinlerin kuş budu ile beslenmesini gösteren bir minyatür (Gabrieli, s. 108)

rak kabul edilen ve Mezopotamya'nın "Aslan avcıları" kabartması ile yakın benzerliği bulunan "Avcılar paleti"nde, avcılar grubunun başındaki şahsın elinde uzun göndere takılmış bir şahin alemleri bulunmaktadır (Lloyd, rs. 13). Her ne kadar bu alem bir tanrı sembolü ise de av sırasında elde taşınması, şahini yardımcı av hayvanı olarak kullanma hününin o devirlerde başlamış olabileceğine işaret etmektedir. Öte yandan milattan önce II ve I. binyıl tasvirî Hitit sanatında ise şahinin tam bir avcı tutuşu ile tanrıların, yarı tanrıların, avcıların veya kralın maiyetindeki kişilerin ellerinde çeşitli örneklerle resmedildiği, özellikle av tanrısı olması gereken, geyik üzerinde ayakta duran bir tanrının elinde bulunduğu görülmektedir (Orthmann, lv. 48-d, 50-a, 58-c, 60-a; Gurney, s. 137; Mutlu, rs. 110).

Kuşlarla avlanmanın çok eski bir geçmişi olmasına ve Hint-Avrupa kavimleri tarafından da bilinmesine rağmen Avrupa'da bu usulün Ortaçağ'a kadar pek tanınmadığı veya unutulduğu ve Avrupalılar'a özellikle Araplar tarafından Endülüs ile Sicilya'da yeniden öğretildiği anlaşılmaktadır. Sicilya Kralı ve Germen İmparatoru II. Friedrich'in (1212-1250), *De Arte venandi cum avibus* (kuşlarla avlanma sanatı) adlı eserini kaleme almadan önce, Arabistan başta olmak üzere çeşitli ülkelerden şahin terbiyecileri getirttiği bilinmektedir. Bu kitapta şahinlerin kuş budu ile nasıl beslendikleri ve bakıcıların eldivenli ellerine nasıl konacaklarının öğretildiği gibi muhtelif terbiye etme sahneleri minyatürlerle gösterilmiştir. Bu eserin de dolaylı olarak işaret ettiği gibi kuşlarla avlanma hüneleri veya daha geniş kapsamlı bir ifadeyle avcılık hüneleri Doğu dünyasında bir sanat haline gelmiştir. Çünkü avcılık,

özellikle hükümdar aileleri ile erkek ve kadın diğer aristokratların en büyük merakı olmuş, saraylarda hatta ordu içinde avcı birlikleri ve yüksek dereceli yönetici kadroları oluşturularak bu spor faaliyetine resmî bir hüviyet kazandırılmıştır. Avcılığın ne kadar önem taşıdığı, İslâm minyatürlerinin çok büyük bir kısmının bu konu üzerinde yoğunlaşmasından da anlaşılmaktadır. Bu minyatürlerde av sahnelerinin bütün canlılıklarıyla resmedildikleri ve bu minyatürlerin, en ince noktalarına kadar işlenen ayrıntıları ile resmedilen olayların yorumuna da ışık tuttıkları görülmektedir. Meselâ bir Bâbürlü minyatüründe at sırtındaki bir prensesin sağ elinde tuttuğu avcı kuşu, suya inmiş yaban ördeği sürüsüne zarif bir hareketle salarken atını tırıs sürmesinden ördekleri ürkütmek istemediği (TA, IV, 251), bir İran minyatüründe şahin bakıcısı bir **gulâm**'ın eldivenini giyerken kuşun, bakıcısının dizinde sükunetle beklemesinden gulâma ne kadar alışkın olduğu (Kühnel, lv. 60) ve Levnî'nin bir avcı gulâmı minyatüründe tazinin, gulâmın elindeki kanatlarını cırpıp şahine kızgın bakışından, yardımcı av hayvanları arasında da bir iletişim bulunduğu anlaşılmaktadır. Yine bir Bâbürlü eseri olan *Ekbernâme*'nin minya-

Levnî'nin bir avcı gulâmı minyatürü (TSMK, Hazine, nr. 2164, vr. 21*)

türlerinden biri, fillerle at, deve, köpek ve çitaların katıldığı çok hareketli bir ava çıkış sahnesi ihtiva etmekte ve çitaların avdan önce yorulmamaları için iki kişinin taşıdığı tahtırevanlarla ve öküz arabalarıyla av sahasına götürüldüklerini göstermektedir (Farooqi, s. 80). *Hüner-nâme*'deki bir minyatürde ise Kanûnî Sultan Süleyman'ın av alayında çitaların, padişahın hemen arkasındaki atmacacıların arasında, at sırtında ve kucakta taşındıkları görülmektedir (*Histoire et civil*, kapak içi).

BİBLİYOGRAFYA :

O. R. Gurney, *The Hittites*, Middlesex 1954, s. 137; S. Lloyd, *The Art of the Ancient Near East*, New York 1961, s. 25, rs. 13, 17, 169; A. Parrot, *Sumer*, München 1962, s. XII, 75, rs. 92; B. L. Goff, *Symbols of Prehistoric Mesopotamia*, New Haven 1963, rs. 522-532; H. G. Güterbock, *Siegel aus Boğazköy*, Osnabrück 1967, rs. 64; J. Mellaart, *Çatal Höyük. Stadt aus der Steinzeit*, Bergisch Gladbach 1967, lv. 54-57, 61-64; Belkis Mutlu, *Efsanelerin İzinde Yakın Doğudan Kuzey Avrupaya*, İstanbul 1968, rs. 17-19, 110; W. Orthmann, *Untersuchungen zur späthethitischen Kunst*, Bonn 1971, lv. 48-d, 50-a, 58-c, 60-a; E. Kühnel, *Doğu İslâm Memleketlerinde Minyatür* (trc. Suut Kemal Yetkin — Melâhat Özgü), Ankara 1952, lv. 27, 60; L. Binyon — J. V. S. Wilkinson — B. Gray, *Persian Miniature Painting*, New York 1971, lv. VI-B, XIV-A, XLIV, XLVII-B, LXXIX-B, XCI-A; Filiz Çağman — Zeren Tanındı, *Topkapı Sarayı Müzesi İslâm Minyatürleri*, İstanbul 1979, rs. 8, 13, 18, 56; A. Farooqi, *Art of India and Persia*, New Delhi 1979, s. 80; C. S. Clarke, *Mughal Paintings*, New Delhi 1983, lv. 3; *Histoire et civilisation de l'Islam en Europe* (ed. F. Gabrieli), Vêrone 1983, s. 108; Bahaettin Ögel, "Türklerde Kartal ve Kartal Arması", *TKİ*, sy. 118 (1972), s. 209 (1129); "Avcılık", *TA*, IV, 251-257.

SARGON ERDEM

□ İSLÂM TARİHİ. Avcılık Araplar'da Câhiliye çağından beri biliniyor ve ok, yay veya kapanla ceylan yahut kuş avlamaktan ibaret bir eğlence kabul ediliyordu. Araplar fetihler sonunda Rumlar, Türkler ve İranlılar'la karışınca av için doğan, şahin, atmaca ve köpek de kullanmaya başladılar. Avcılığı, aslı Farsça olan **beyzere** kelimesiyle ifade ediyorlardı. Beyzere, Farsça **bâzyâr** ve **bâzdâr** kelimelerinin Arapçalaşmış şekli olup **bâz** "doğan, çakır doğan", **bâzdâr** ise "doğanca, alıcı kuş besleyen kimse" demektir. Buna göre beyzere "kuşla avlanma hüneleri" olarak tarif edilebilir; ancak bu tabir sadece doğan veya şahinle yapılan ava münhasır değildir. Arap avcıları ceylan avında doğan ve şahinle birlikte **kelâbîzî** denilen tazıları da kullanmışlardır.